

เพ็ญบาย

บทที่ 16

“จริงหรือที่นายชัชบอกให้แก่วระแวงพี่”

เสียงถามเครียดขริมของชนะชนทำให้ฉัตรแก้วเดาได้ว่าวันหนึ่งเป็นคนถ่ายถอดคำบ่นปนบอกเล่าที่เธอเปลือยพูดออกมาหลังจากที่ชัชชัยกลับไปแล้ว “พี่ชายใหญ่” ฟันควันบุหรีที่ฉัตรแก้วเห็นเขาสูบจัดขึ้นในระยะหลังๆ นี้

“เขาพูดว่ายังไงบ้าง”

เธอพูดอ่อยๆ “พี่นะอย่าเอามาใส่ใจดีกว่าคะ พี่ชัชไม่ได้พูดอะไรหนักหนาหรอก”

สายตาเครียดขริมคาดคั้น “พี่อยากรู้ว่าเขาพูดถึงพี่ว่ายังไง”

“พี่ชัชไม่อยากจะแกวกับแม่กลับมาอยู่บ้าน” เสียงเธอขาดหายอย่างเสียใจ “เขาคงไม่ชอบแกวกับแม่ แล้วก็รังเกียจที่แม่พิการด้วย”

สีหน้าชายหนุ่มเครียดขริม เน้นถ้อยคำเหมือนมีอะไรที่น่ากลัวซ่อนเร้น “ไม่ใช่อย่างนั้นหรอก... ไม่ใช่เพียงแค่นั้น...”

เธอแปลกใจ “มีอะไรหรือคะ”

“แกวรู้ใช่ไหมว่านายชัชดีแต่ผลาญเงิน ไม่เคยทำงานจริงจังติดการพนัน แล้วก็เคยเสพยาด้วย”

“คะ”

“เมื่อก่อนนายชัชเป็นลูกรัก จะเอาอะไรก็ไม่เคยถูกปฏิเสธ แต่หลังจากคุณพ่อเสีย ซ้ำก่อนหน้านั้นทรัพย์สินต่างๆ ถูกโอนมาเป็นของอากัญกับแกว นายชัชก็เริ่มมีปัญหา พี่เองก็มีปัญหาเรื่องสภาพคล่องของบริษัทจึงปรนเปรอให้ไม่ได้ พอไม่ได้ตั้งใจ นายชัชก็อาละวาด”

“พี่ชัชจะเอาเท่าไรคะ ไม่เห็นเขาเคยพูดกับแกวสักคำ”

“เขาโกรธที่ต้องขอของที่เขาคิดว่าเป็นของเขาเองนะซี”

“แล้วพี่ชัชจะเอาอย่างไรล่ะคะ”

ชายหนุ่มถอนใจหนักหน่วง “พี่รู้ว่าแกวรักและไวใจทั้งพี่และนายชัช พี่ไม่อยากทำให้แกวคิดมาก”

“มีอะไรที่แกวจะต้องคิดมากหรือคะ”

ใบหน้าคมสันเคร่งเครียดจริงจัง “อย่าให้พี่พูดมากไปกว่านี้เลย พี่พูดได้แต่เพียงว่าพี่จะปกป้องแกวให้ถึงที่สุดก็แล้วกัน ให้พี่ตายไปก่อนใครถึงจะมาทำร้ายแกวได้”

หญิงสาวนิ่งอั้น “พี่นะพูดอะไรไม่รู้ น่ากลัวจังเลย....”

“รู้จักกลัวไว้บ้างจะได้ระวังตัว ไม่ไวใจใครต่อใครให้มากเกินไป”

ฉัตรแก้วพาลกลืนอาหารไม่ได้ขึ้นมาเฉยๆ

ในเวลาไล่เรี่ยกัน พี่ชายต่างสายเลือดที่เธอผูกพันทั้งสองคนต่างก็บอกให้เธอระแวงระวังอีกฝ่ายหนึ่ง แล้วจะไม่ให้เธออึดอัดกลัดกลุ้มเป็นทุกข์ใจอย่างไรได้.....

พอคุณพรรณงามพาพิรดา และยุทธนา มาหา เธอก็ระบายออกมาอย่างอัดอั้น.....

“ไวใจไม่ได้ทั้งสองคนนั่นแหละ” คุณพรรณงามเสียงดัง

พิรดาพูดว่า “ดาว่าพี่นะรักแกวนะ พี่ชัชนั่นแหละตัวอันตราย”

“ยายหนูदानี ตัวเองรู้เรื่องอะไรด้วย” คุณพรรณงามเอ็ดลูกสาวสำหรับเธอแล้ว ชนะชนต่างหากที่เป็นตัวปัญหา เป็นเขาคนเดียวที่ตั้งหน้าขึ้นมาทำเรื่องกับสามีเธอครั้งแล้วครั้งเล่า

พิรดาทำคอหด แอบเบ้หน้ากับฉัตรแก้ว

ฉัตรแก้วได้แต่ถอนใจสีหน้าเป็นทุกข์ ยุทธนามองอย่างเห็นใจไม่กล้าออกความเห็นต่อหน้าคุณพรรณงาม

“ย้ายบ้านเถอะแกว อยู่ที่นี้ไม่ปลอดภัยหรอก”

“น้ำพรรณก็.....” เสียงเธออ่อนใจ

“จนอย่างนี้แล้วยังจะวางใจอีกหรือ ทั้งนายชนะชนและนายชัชชัยต่างก็ประกาศออกมาว่าอีกฝ่ายคิดไม่ดีกับเรา รู้ไหมว่าเรานะมีมรดกนับพันล้าน ถ้าเป็นอะไรไปก็สองคนนั่นแหละคือผู้รับผลประโยชน์”

คุณพรรณงามทำท่าฮึดฮัด คนฟังได้แต่ทำตาปริบๆ

“แม่เราก็เหลือเกิน เก่งไปหมดทุกเรื่องแต่ทำไมถึงยังเกรงใจคุณชนกจนยอมให้พินัยกรรมออกมาในรูปแบบนั้นได้ก็ไม่รู้”

เธอยังคิดต่อไปว่า ...ตอนนั้นฉันไม่น่าปล่อยให้ผ่านไปเลย เจ็บใจตัวเองจริงๆ ที่ไม่ได้คัดค้านออกมา.....

หญิงสาวหน้าจ้อย “เขาจะมาทำอะไรแก้วทำไมล่ะคะ ก็แก้วบอกแล้วว่าถึงเวลาที่แก้วทำนิติกรรมเรื่องมรดกได้เมื่อไหร่ก็จะโอนส่วนของพวกเขาคืนให้ ไม่ใช่แก้วจะเอาไว้ทั้งหมดซะที่ไหน”

“เงินทองไม่เข้าใครออกใครนะแก้ว พี่น้องกันแท้ๆ ยังฆ่ากันตายเพราะเงินได้เลย”

เสียงเธอสะท้อน “แก้วเชื่อว่าต้องไม่ใช่พี่น้องของแก้ว และถึงแม้ว่าแม่จะมีปัญหาเกี่ยวกับพี่นะพี่ซซ์ แม่ก็คงไม่เคยคิดอะไรอย่างนั้น...”

เธอน้ำตาปรึ่มตาจนต้องลุกขึ้นเดินหนีไปแอบร้องไห้อย่างอึดอัด

คุณพรรณงามได้แต่มองตาม “ดีจริงๆ”

ยูทธานพุดว่า “สองคนนั้นคงไม่กล้าทำอะไรหรอกครับ น้ำพรรณบ้านเมืองมีชื่อมีแปะไม่ใช่บ้านป่าเมืองเถื่อนสักหน่อย”

“แต่ว่าเงินมันมากนะ ยูทธ มากพอที่ใครจะทำอะไรใครก็ได้”

“น้ำพรรณคิดว่าแก้วจะมีอันตราয়จริง ๆ หรือครับ แล้วเราจะทำอย่างไรกันดี”

“เราต้องหาทางป้องกัน...” พรรณงามกระสับกระส่ายหมกมุ่นครุ่นคิด “น้ำจะปรึกษานายศ ต้องให้แก้วทำพินัยกรรมหรือไม่ก็ทำหนังสือมอบหมายให้เราเป็นผู้จัดการมรดกไว้ก่อน ไม่อย่างนั้นถ้าเกิดเป็นอะไรไปละก็วุ่นวายกันตายเลย”

ชายหนุ่มแปลกใจ “ไม่คิดว่าคำตอบจะเป็นเช่นนั้น”

สีหน้าของหลานชายทำให้คุณพรรณงามรู้ตัว รีบพูดกลบเกลื่อน

“นี่น้ำเป็นห่วงคุณกัญญาหรือคะ... แล้วอีกอย่างหนึ่ง ถ้าสองคนนั้นรู้ว่าแก้วทำนิติกรรมมอบหมายให้เราเป็นผู้จัดการมรดกก็คงไม่มีใครกล้ามาทำอะไรเป็นแน่”

ถึงแม้คำอธิบายจะพอมีน้ำหนักรู้บ้างแต่สีหน้าของหลานชายก็ไม่คลายความคลางแคลงใจ แม้ยูทธานจะรู้ว่าพรรณงามมีชีวิตที่สุขสบายขึ้นจากทรัพย์สินที่ดูแล แต่ไม่เคยคิดว่าความหวั้นเกรงภัยอันตราয়ที่อาจมีต่อฉัตรแก้ว จะอยู่ที่การสูญเสียผลประโยชน์เป็นประการสำคัญ

ยูทธานขับรถพาพรรณงามมาหาฉัตรแก้วอีกครั้งในวันรุ่งขึ้น เอกสารที่พรรณงามนำมาให้ลงชื่อทำให้หญิงสาวได้แต่นั่งเงิบ

“ถ้าหนูเซ็นชื่อในเอกสารนี้แล้ว ก็จะไม่มีการกลับมาทำอะไรหนู เพราะเขาจะไม่ได้ทำอะไรเลยจากการทำอย่างนั้น”

คุณพรรณงามพยายามกล่อมซ้ำๆ ให้เธอคล้อยตาม ฉัตรแก้วเบื่อหน่ายที่จะถกเถียงกับสตรีที่เป็นตัวแทนของแม่ ไม่ว่าเธอพูดอะไรพรรณงามจะต้องมีเหตุผลยกมาโต้แย้งไม่รู้จบสิ้น

“น้ำทำเพราะเป็นห่วงหนูกับแม่นะ แก้ว”

เธอได้แต่ทำหน้ามู่ย คิดว่าถ้าเซ็นเอกสารนี้แล้วบังเอิญเธอเป็นอะไรไปจริงๆ พี่ชายทั้งสองจะต้องตกอยู่ในฐานะลำบากอย่างยิ่ง น้ำพรรณและทนายความในฐานะผู้ดูแลผลประโยชน์ทั้งของแม่และของเธอต่างหากที่จะมั่งคั่งร่ำรวยทันตาเห็น

เพราะรู้ว่าทำให้ฉัตรแก้วแคลงใจ พรรณงามจึงเสีงกลับไปก่อน ฉัตรแก้วได้ยินเสียงเปียโนจึงออกมาจากห้อง พบว่ายูทธานยังนั่งร้องอยู่

“น้ำพรรณมีธุระที่อื่นก็เลยขับรถพี่ไป แต่กลัวว่าแก้วจะไม่สบายใจก็เลยขอให้พี่อยู่ก่อน”

หญิงสาวเดินมานั่งใกล้ๆ “แก้วไม่ยากเกี่ยวข้องกับทรัพย์สินมรดกพวกนี้เลย มันทำให้เสียอารมณ์เสียความรู้สึกทุกทีที่ได้ยิน”

“พี่เข้าใจ”

ชายหนุ่มบรรเลงเพลงซำที่หญิงสาวรู้สึกว้าวไพละเป็นที่สุด เธอพูดว่า “เพลงนี้พี่นะชอบ”

“พี่นะเล่นเปียโนด้วยหรือ”

“เปล่าค่ะ แต่นี้เป็นเพลงที่เขาสอบ”

ชายหนุ่มพรมนิ้วต่อเนื่อง ฉัตรแก้วนั่งฟัง พอจบเพลงเขาก็พูดว่า “สงสัยแก้วก็ชอบด้วย”

“ค่ะ เพราะดี”

“แก้วชอบเพราะพี่นะชอบละซี”

“ก็มีส่วนค่ะ” เธอยอมรับ

ชายหนุ่มยิ้มขีมิ้งๆ

ใบหน้าเจียมใจของชนะชนเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึม เมื่อเห็นว่าใครกำลังทานอาหารมือค้ำกับหญิงสาว เขาเคยเห็นยูทธานไปรับฉัตรแก้ว

ที่สำนักงาน ท่าทีสนิทสนมกลมเกลียวทำให้คนที่ เป็น ‘พี่ชาย’ รู้สึก ปลอดภัย

ชายหนุ่มทั้งสองทักทายกันอย่างรักษามารยาท

“ทำไมผมไม่เห็นรถของคุณยู่ทนาจอดอยู่”

ฉัตรแก้วไม่รู้ว่ ‘พี่ชาย’ หวังจะกลับมาทานอาหารค่ำกับเธอ เพียงสองต่อสอง สีหน้าเธอเบิกบานแจ่มใส “พี่ยู่ทนามากับนำพรรถ แล้วนำพรรถขับรถกลับไปก่อน ประเดี๋ยวแก้วจะไปส่งพี่ยู่ทนะ”

“แล้วแก้วขับรถตอนกลางคืนได้หรือ” ท่าทีเขาห่วงใย หันไปถามยู่ทนาว่า “คุณยู่ทนาพักอยู่ที่ไหนครับ” พอได้รับคำตอบ เขาก็หันกลับมา “ไกลนะ แก้ว พี่ไปเป็นเพื่อนดีไหม”

“ไม่เป็นไรหรอกคะ พี่นะกลับจากงานเหนื่อยๆ พักผ่อนเถอะ แก้วจะให้พี่ยู่ทเป็นคนขับไป พอขากลับแก้วถึงค่อยขับ”

เธอตอบใสๆ “ไม่รู้ว่อีกฝ่ายกลับรู้สึกขุ่นข้องอย่างไร....”

เมื่อหญิงสาวกลับมาจากส่งยู่ทนา ขณะชนนั่งสูบบุหรี่เฝ้ายอบ อยู่ในมุมมืดที่ห้องกลางชั้นบน ฉัตรแก้วกำลังจะเปิดประตูเข้าห้อง ต้องสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงขรัมคล้ายต่อว่า

“กลับเสียดึกเชียวนะ”

“พี่นะ” เธอถอนใจเมื่อรับรู้ว่เป็นใคร “ทำไมนั่งอยู่มีดๆ คะ”

“อยากรู้ว่น้องสาวจะกลับกี่โมง”

เธอเดินมานั่งตรงหน้า “รถติดคะ กำลังมีการซ่อมทางหลายแห่ง อีกอย่างหนึ่ง ถนนสุขุมวิท รถติดทั้งป้อมอยู่แล้ว”

“พຽงนี้จะไปไหนหรือเปล่า”

“พຽงนี้แ้จะมา แก้วจะพาแม่ไปหาหมอ หลังจากนั้นจะไปไหนก็แล้วแต่แ้”

ชายหนุ่มนึ่งไปก่อนจะถามขรัมๆ “แก้วคิดว่าใครน่าสนใจกว่ากัน ยู่ทนา หรือว่แ้ชฎางค์”

ฉัตรแก้วถามเจือหัวเราะ “ทำไมพี่นะถามอย่างนั้นคะ”

“พื่ออยากรู้ว่ยู่ทนาทำคะแนขึ้นมากลัแ้ชฎางค์หรือยัง”

“พี่นะก็... เห็นแก้วเป็นคนใจง่ายไปได้”

“แก้วจะบอกหรือว่แก้วรักแ้ชฎางค์มันคง พี่ยู่ทคนนี้ไม่ได้ทำให้แก้วรู้สึกอะไรเลย”

หญิงสาวพูดอ่อยๆ “ก็แก้วคบกับแ้ชมาตั้งนานแล้ว....”

หมายความว่าเธอเองก็สนใจอีกฝ่าย...! ชายหนุ่มรู้สึกยกใจ ทว่าได้แต่ยิ้มขึ้น

เขาจะต้องทนดูเธอรักคนนั้น ชอบคนนี้ ไปอีกนานเท่าใด...!

“ก็เลยไม่กล้าคิดว่จะเลิกกับแ้ชฎางค์ใช่ไหม แก้วกลัวนายแ้ช หัวใจแตกสลายแล้วแก้วจะกลายเป็นคนใจร้ายไป”

“ถ้าแ้ชมีคนอื่นแก้วคงไม่เดือดร้อนอะไรหรอกคะ แต่เนื้เขาไม่มีใคร เขาเลิกกับแฟนมาคบแก้ว แก้วก็เลยต้องรักษาหัวใจเขาให้ถึงที่สุด”

“แล้วความรักมันอยู่ที่ตรงไหนกันล่ะ”

“ก็อยู่แถวๆ นั้นแหละคะ เวลาอยู่ด้วยกันแก้วก็สบายดี แ้ชตามใจแก้วทุกอย่างไม่เคยขัดใจอะไรเลย”

“ใครๆ ก็อยากตามใจแก้วทั้งนั้น....” เสียงเขาขาดหาย

เธอนิ่งมองพี่ชาย รูปเงาของใบหน้าในความมืดสลัวไม่ถึงความคมสัน เธออยากรู้นึ่งว่เขามีอะไรอยู่ในใจ ท่าทีเฝ้ายอบขรัม เชื่องขรัมระคนเหน็ดเหนื่อยทำให้เธอยิ่งเป็นห่วง

“ทำไมพี่นะไม่ไปนอนล่ะคะ”

“พี่ยังไม่อยากนอน”

“ว่แต่... พี่นะเห็นเอกสารที่นำพรรถจะให้แก้วเซ็นหรือยังคะ แก้ววางทิ้งไว้บนหลังทีวีห้องข้างล่างจะให้พี่นะดู”

“เห็นแล้ว” เขาตอบขรัมๆ

“สมมุติว่... เอ่อ... ถ้าพี่ช้ชคิดไม่ดีกับแก้วจริงๆ พี่นะว่ แก้วควรจะเซ็นหรือเปล่าคะ”

“ถ้าแก้วสบายใจก็เซ็นไปเลย” เสียงตอบอ่อนขรัมสั้นไหลไม่ติดขัด “สำหรับพี่... มันไม่ได้มีอะไรแตกต่าง พี่ไม่ได้อยากรจะได้อะไรจากแก้วอยู่แล้ว”

เธอนิ่งแล้วพูดอย่างตัดสินใจ “แก้วไม่เซ็นหรอกคะ ถ้าใครอยากรจะทำอะไรแก้วก็เอาเลย อะไรจะเป็นยังงี้ก็ช่าง”

ชายหนุ่มนึ่งแต่แล้วก็ลุกมาท้าวแขนกับแก้วที่เธอนิ่ง โนม้ตัว จ้องลงในดวงตาเธอ ใบหน้าที่ลอยอยู่ไกลๆ มีกลิ่นลมหายใจที่ทำให้หญิงสาวรู้ว่เขากำลังตีแผ่เหล่า กิริยาท่าทีที่ผิดแปลกทำให้เธอทั้ง

ตกใจและแปลกใจ ทว่าสีหน้าหม่นหมองของชนะชนทำให้เธอไม่อาจ
ผละหนี

“พี่ไม่เคยคิดจะทำร้ายแก้ว ไม่เคยคิดเลยสักนิด”

“แก้วก็ไม่เคยคิดว่าพี่จะคิดไม่ดีกับแก้ว.....”

ดวงตาอ่อนขริมหม่นมัวมองลงมาจากระยะใกล้เนิ่นนานจนเธอ
รู้สึกอึดอัด ผินใจถามว่า “พี่นะกลุ่มใจเรื่องอะไรคะ”

“หลายเรื่อง”

ประกายตาของ ‘พี่ชาย’ ทำให้เธอรู้สึกประหลาด ปลายมือ
ร้อนผ่าวแตะคางมนแล้วลูบไล่นวลแก้ม เธออยากจะต่อต้านแต่ก็ไม่กล้า

“มีหลายเรื่องที่พี่บอกไม่ได้” ชายหนุ่มพึมพำ

ร่างบางมีอาการเกร็งแข็งขึ้น เธออยากให้ร่างสูงถอยห่าง
ออกไปโดยไม่มี ความบาดหมาง เพื่อที่ว่าไม่ว่าชนะชนจะทำลั้งคิดหรือ
รู้สึกอย่างไรอยู่ในใจ มันจะได้จบลงโดยไม่ทำลายความสัมพันธ์อัน
งดงามที่เคยมีต่อกัน เขาคือ “พี่ชาย” ที่เธอรัก และฉัตรแก้วไม่คิด
ว่าเธอจะรักเขาหรือไม่ ในความสัมพันธ์รูปแบบอื่นที่ถูกบิดเบือนไป
จากเดิม

สายตาของเธอบอกความไม่ยินยอมพร้อมใจที่จะคล้อยตาม
สีหน้าต่อต้าน ทำให้ชายหนุ่มต้องถอนใจหนัก ๆ

เธอผินใจปล่อยให้เขาจุ่มพิตที่หน้าผาก... แม้จะหนักแน่น
เนิ่นนานกว่าเคย..... แล้วชายหนุ่มก็ถอยกลับไป พุดเสียงขริม
“ไปนอนเถอะ ดึกแล้ว”

หญิงสาวรีบลุกเดินเร็วกลับไปห้องอย่างโล่งใจ เธอถอนใจ
เมื่อปิดประตูตามหลัง บอกตัวเองว่าชายหนุ่มยังเป็น “พี่ชาย” ที่
แสนดีคนเดิม เธอซึที่เป็นฝ่ายระแวงคิดไม่ดีไปเอง.....

ท่าทีของชนะชนในคืนนั้นทำให้หญิงสาวมองหน้าชายหนุ่มไม่
สนิท ชนะชนเองก็หลบหน้าหลบตา ฉัตรแก้วโล่งใจที่ต่างฝ่าย
ต่างก็ห่างกันไปเสียได้ในขณะที่ยังมีความรู้สึกแปลกปลอมติดค้าง.....

บุษราคัมเองก็ดูจะเคร่งขริมลง ฉัตรแก้วเห็นคนทั้งสองพูดกัน
อย่างเคร่งเครียด หากพอเห็นเธอ ทั้งสองก็ถอยห่างออกจากกัน
ราวกับจะซ่อนเรื่องบาดหมาง

พอมีโอกาส ฉัตรแก้วก็นำเอกสารของพรรณงามมาให้บุษราคัม

“.....แก้วอยากให้ทนายความของพี่นะทำเอกสารแบบนี้ แต่ว่า
เปลี่ยนชื่อผู้ดูแลผลประโยชน์มาเป็นพี่นะแทน..... แก้วต้องการให้พี่นะ
ดูแลแม่หากว่าแก้วเกิดจะมีอันเป็นอะไรขึ้นมาจริง ๆ.....”

อีกฝ่ายหนึ่งมองเอกสารอยู่นานพลางขำเลียงตามองใบหน้าใสชื่อ
“ทำไมน้องแก้วไม่บอกคุณชนะชนเองล่ะคะ”

“ถ้าแก้วบอก พี่นะจะต้องไม่ยอมทำให้แน่ ๆ” เธอพูดอย่าง
มั่นใจ “พี่นะไม่อยากให้ผลประโยชน์มาอยู่เบื้องหลังความจริงใจ
แต่ว่าแก้วเป็นห่วงกลัวว่าพี่นะจะลำบาก นำพรรณกับนายศเป็นศัตรู
กับพี่นะจนออกนอกหน้า ถ้าแก้วเป็นอะไรไปจริง ๆ แก้วไม่ต้องการ
ให้พี่นะสู้รบกับใครอีก มรดกของคุณพ่อควรจะเป็นของพี่นะกับพี่ชัช
คะ”

ไม่กี่วันต่อมา เอกสารดังกล่าวก็ถูกจัดเตรียมเรียบร้อย ฉัตรแก้ว
ลงลายมือชื่อมอบต้นฉบับให้บุษราคัมเก็บไว้ด้วยความไวเนื้อเชื่อใจ

“คุณบุษช่วยเก็บไว้ให้ด้วยนะคะ แล้วอย่าเพิ่งบอกพี่นะ
คิดเสียว่าเป็นความลับระหว่างเราสองคน”

ในเช้ารุ่งของอีกวันหนึ่ง ชายหนุ่มมายืนมองเธอวิ่งออกกำลัง
อย่างที่เคย เขาบอกเธอว่า “พี่จะไปต่างจังหวัดสักสองสามวันนะ
แก้ว จะเข้าป่าไปดูนกดูไม้คลายเครียดสักหน่อย”

ฉัตรแก้วรู้ว่าชนะชนมีกลุ่มเพื่อนที่ตามกันเข้าป่าเป็นครั้งคราวอยู่
ก่อนแล้วจึงไม่แปลกใจ เธอยังถามว่า “วันหลังพาแก้วไปด้วยนะคะ”
“ได้สิ”

นั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่เธอพบชนะชน หลังจากนั้น ฉัตรแก้วก็
ได้แต่รอการติดต่อที่ขาดหาย ชนะชนหายไปเฉย ๆ ชาวที่เธอ
ได้รับในเวลาต่อมาก็คือชายหนุ่มเดินหลงป่าหายไป...!

หลายวันของการตามหา เจ้าหน้าที่หลายฝ่ายเข้ามาเกี่ยวข้อง
ไม่มีใครพบร่องรอยนอกจากชิ้นส่วนเสื้อผ้าที่มีคราบเลือดของชายหนุ่ม
ในป่าลึก

ทุกคนคาดเดาว่าเขาเสียชีวิตในป่าเสียแล้ว.....